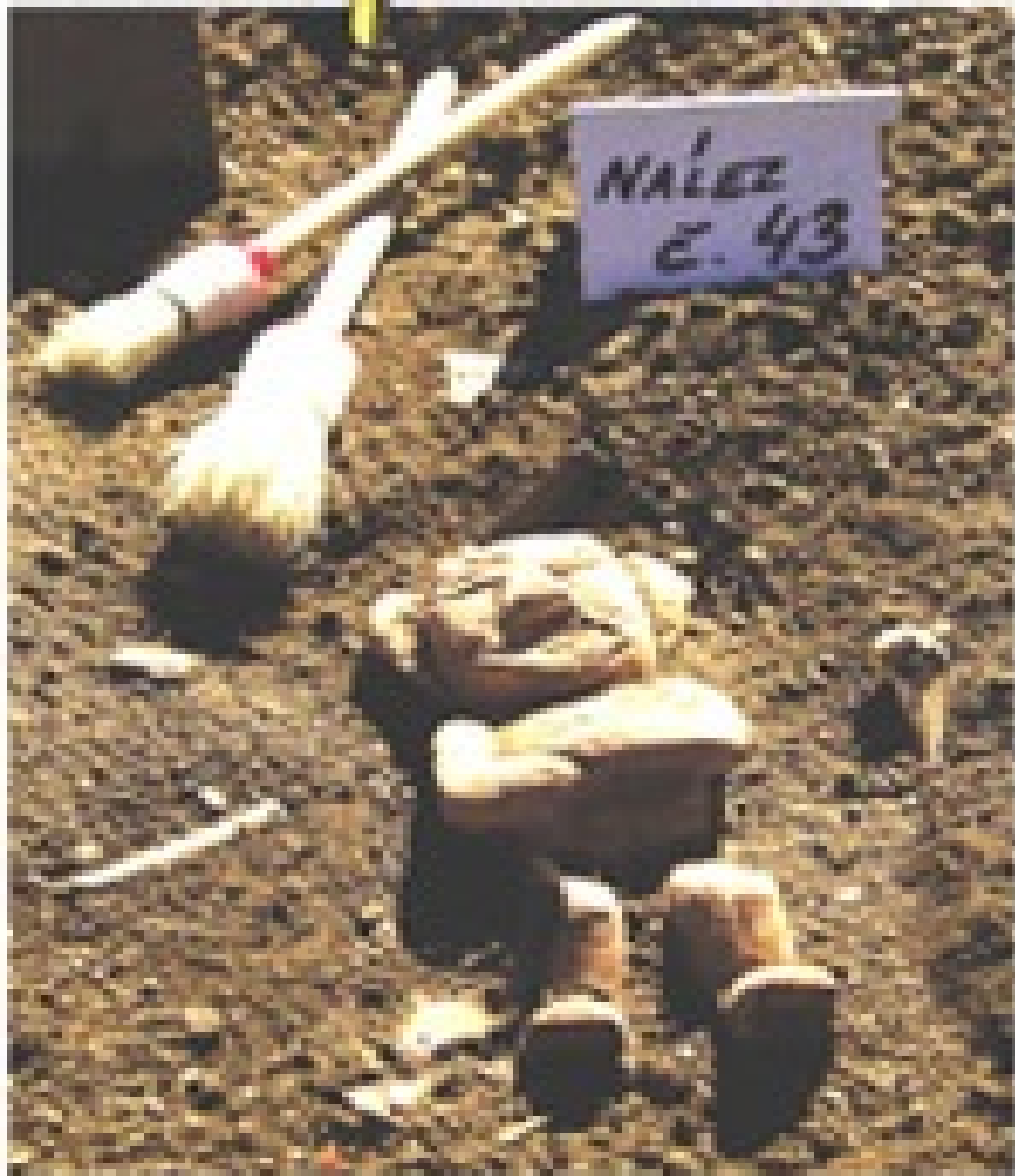

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

NA VINOHRADY

Někdy to vezme v životě ten nahore za úplně opačnej konec provazu, než by si obyčejnej trempír představoval. Například já jsem byl ještě minulej tejděn s klukama na našem oblíbeným místě na Roverkách. Když nás unášel vlak z Blížáků zpátky do civilizace a mne za Nad'ou, plánovali jsme na začátek srpna velkej letní vandr. No, plánovali. Akorát jsme se hádali. Jarní večerní slunce hladilo střechy vagonů, ale mezi námi to vypadalo spíš na bouřku. Já jsem chtěl jet za každou cenu do Volovských vrchů na Slovensko, Jony nechtěl slyšet o ničem jiném než o Kraličáku a Rychlebských horách a Hubenej pro změnu toužil po Beskydech. Ostatní chtěli buď to, nebo ještě něco jinýho. Padlo i něco nepěknýho a hlavně jsme si na Masaryčce ani neřekli ahoj. Nad'a mi pak ke všemu doma oznámila, že ze začátku srpna jedeme k moři. Že na vandru jsme byli loni. Teď už je to stejně jedno. V tejdnu jsem dobíhal autobus a přehlídl zprava velkou bílou dodávku s nápisem „Blesk je můj pomalejší brácha“. Pamatuju si jen obrovskej tupej náraz a pak velký nic.

Probudily mě dvě rytmický facky. Mhouřil jsem oči do studeného světla zářivky. „Tak konečně, dělej, vstávej,“ pobízel mě z lůžka hubený muž neurčitýho věku oblečený v bílém plášti. „Nemáme jen tebe.“ Vystrčil mě z jakéhosi pokoje na bílou tlumeně osvětlenou chodbu. „Na konci chodby, bílé dveře vpravo,“ rezonoval chodbou jeho hlas. Za popisovanými dveřmi seděl úředník. Vypadal v podstatě jako muž v plášti před chvílí. Koukal do papírů, které měl před sebou, a stroze mi sdělil: „Ani si nesedejte. Po úmrtí se budete do doby uložení vašeho těla nebo popela zdržovat v místě vašeho posledního trvalého bydliště. Pak už jen v místě uložení.“ Než jsem se odhodlal k jakémukoliv dotazu, bouchlo razítko a opět se setmělo.

Na hrubé desce kuchyňského stolu našeho malého bytu stála láhev mý tulamorky a pár skleniček. Dostal jsem jí loni k narozeninám a šetřil si jí „pro lepší příležitost“. Nad'a byla celá v černém. Na tváři čerstvě zaschlý slaný potůčky. Hubenej jí právě vlažně držel ruku a blekotal něco o tom, že jsem byl fajn kluk. Přitom sám brečel. Za ním špalír kamarádů,

známých a kolegů z práce. Rychle jsem si všimnul, že Nadě černé přiléhavé šaty končí nad štíhlýma nohama v tmavých punčochách nádhernou sexy krajkou. Natáhnul jsem bezděky ruku po whisce, ale ruka prošla láhví, jako by to byl prelud. Se stejným úspěchem jsem to zkusil i s Naděou. Byl jsem z celé situace dost vyjevenej.

Záhy se hovor stočil na to, co s mým popelem, až ho Naděa vyzvedne z krematoria. K mému překvapení se ukázalo, že Naděa má v tomhle jasno. „Naše rodina má na Vinohradských hřbitovech hrobku. Děda měl před válkou prosperující firmu na mýdla. Za války ho zranili v Anglii a krátce po válce umřel. Strejda v osmačtyřicátém utekl do Ameriky. Hrobku nám jako jedinou komunisti nevzali a místa je tam dost. Děda tehdy počítal s velkou rodinou. Tom, pokud vím, už nikoho nemá a vzdálení příbuzní jsou z Roudnice nad Labem. Na Vinohradech ho budu mít blíž.“

Koukal jsem na Naděu, jestli to myslí vážně. Kluci taky koukali. Jonny si začal žmoulat špičku pravého ucha, což dělal vždycky, když se mu do něčeho nechtělo, a pak z něj vypadlo: „Víš, von Tom jednou, dyž na to přišla řeč, říkal, že až umře, tak bych chtěl bejt vysypanej ve skalách nad Tulákem. Tak jsem myslel...“ V tu chvíli se na něj obrátila nechápavá skvadra obličejů mých kolegů a známých. „Tak jsem myslel, jestli mu neuspořádat funus tam.“ Obličeje se ještě více protáhly. „Zkrátka takovej trempskej pohřeb,“ přestal si žmoulat ucho a podíval se zpřímá do zachmuřených ksichtů.

Kdybych mohl, plácl bych v tu chvíli Jonnyho na znamení souhlasu po rameni, jak jsem to za živa občas dělával. Sám bych to neřekl líp. Nečekal jsem, že to bude tak brzy, to jo, a tak to nemám ještě promyšlený. Ale jo, v pátek hospoda v Dřevkách a v sobotu ráno zase dobrý jitra a rozcuchaný hlavy ve spacácích. Pak pár soutěží a toulání po okolí. Až se pak začne sluníčko koukat ze šikma do roklí, zapálí kluci oheň. Já už si evidentně nezahraju, ale budu tam sedět s váma a zpívat ze všech sil. Asi mě teda neuslyšíte. Vypije se něco z láhve s plachetnicí a až dojdou k ránu písničky, bude se na mě vzpomínat. A možná, i když to bude doufám hlavně veselý a dřevo nebude tolik čadit, spadne jim třeba do koutku oka něco malýho a lesklýho. Pak všichni vstanou a půjdou se mnou krkolomnou pěšinou do skalního patra nad kemp. Měsíc pak postříbří

skály, popel se rozletí a nad údolím zaburácí sborové „ahoj“. A Nad'a si vezme tu blůzu od bundesvéru, co jsem jí předloni koupil na vandry a co jí stejně nosí jen kvůli mně v lese a do vlaku si jí sundává.

„Ty jsi se, Honzo, zbláznil,“ oslovila Jonyho občanským jménem Nad'a. „To nepřipadá v úvahu. To se budu za Tomem trmáčet někam do lesa? A kam vlastně? To tam bude jen tak někde vysypanej? V žádným případě!“ Zachmuřené obličejе známých a kolegů souhlasně přikyvovaly. „Nechám pěkně vyčistit hrobku a můžete tam někdy za ním zajít. Půjde na Vinohrady.“

Bezva. Já, kterej se na vandrech nikdy pořádně nemyl a z města vypadnul, jak jen to šlo, budu navždy pohromadě s bývalým prodejcem mýdel uprostřed Prahy. Vzpomněl jsem si na úředníka: „Pak už se budete zdržovat jen v místě uložení.“ „Nad'o, tohle mi přeci nemůžeš udělat!“ Pochopitelně mě neslyšela. Navíc to vypadalo, že klidně může a nikdo jí v tom nezabrání.

Měsíční světlo klouzalo stříbřitě pokojem a Nad'a neklidně spala. Chvíli jsem bloumal prázdným bytem. Hořce jsem se usmál při pohledu na lednici v kuchyni, která v útrobách skrývala dva chlazené lahváče. Sedl jsem si vedle schoulené Nadi na dvoupostel. Měla teď ve spánku téměř dětskou tvář. Pohládl jsem jí očima po nazrzlých vlasech a bylo mi smutno. „Nad'o, víš, já nechci na Vinohrady,“ říkal jsem pak spíš víc pro sebe než jí. „Jestli mám být už někde napořád, tak mě pust tam do skal. Já vím, že ses vždycky mračila, když jsem tam jel jen s klukama a ty jsi byla o víkendu sama. Spolu nám tam ale bylo taky dobře. Vzpomínáš na ten velkej liják tehdy? Vlasy ti voněly deštěm. Nad'o, slyšíš?“

Sobotní ráno bylo kalné a v pokoji vládlo šero. Nad'a strnule zírala do zdi a žmoulala hrneček s čajem. Pak na display telefonu vyťukala Hubenýho. „Martine, stávil by ses večer?“ Hubenej a Nad'a k sobě měli vždycky hodně blízko. Chodili jsme všichni do stejného ročníku na škole. Kdyby si Nad'a tehdy nevybrala mě, řekl bych, že by skončila s Hubeným.

Sakra, řízek od Nadi jsem měl vždycky rád. Hubenej seděl naproti a kapal si smažený povrch řízku citronem. Já polykal naprázdno. „Je mi smutno. V noci se mi zdálo o Tomovi. Chtěl po mě, ať ho nedávám na Vinohrady. Chtěl do těch vaši skal.“ Přestal jsem civět na řízek a otevřel

pusu. Tak ona mě slyšela a nakonec i možná pochopila. Útěř přišel ihned. „Martine, přece ho jen tak někam nevysypu do lesa? To je ten Honzův nesmysl, co tu posledně vykládal před ostatníma. Ty bys ho normálně taky dal na hřbitov ne?“ vytrhla Hubenýho ze žvýkání řízku. Byl na něm vidět vnitřní boj. Jako tremp a můj dlouholetý kamarád moje přání jasně chápal, ale taky evidentně chápal jinou věc. Nad’a je teď sama a on je taky bez závazků. Navíc už to jednou málem klaplo. „To víš,“ lezlo z něj jak z chlupatý deky, „že máš pravdu. A Tomovi už je to jedno.“ „Ty prevíte,“ vykřikl jsem. „Mě to teda jedno není!“ Nad’a se na Hubenýho slabě usmála a řekla: „Děkuju.“

Měsíc zase klouzal pokojem a já se v našem bytě cítil tentokrát nespokojen. Pohladil jsem znovu očima Nad’u v pokoji a pak se mračil v kuchyni, kde na gauči chrněl Hubenej. Nad’a mu to sama nabídla. „Alespoň tu nebudu tak sama.“ Tak jsme tu tři. I když je to pro mě dost těžký, tak je mi jasný, že Nad’a sama věčně nebude. Jen je to na mě všechno dost rychlý. A taky si nejsem jistej, jestli je třeba Hubenej pro ní dost dobrej. Ale s tím co říkal nad řízkem, jsem se nehodlal smířit. Nad’u sám nepřesvědčím. Já jí znám. Když mě ale slyšela ve snu, musí i Hubenej.

Další čtvrtek ráno se štíhlé Nadiny prsty zase propletly na hrníčku s čajem. „Martine, díky že jsi tu párkrát přespal,“ řekla. „Gauč nic moc, vid’, vypadáš unaveně.“ „Né, to je v pohodě. Jen se mi pořád zdá o Tomovi.“ Nad’a zdvihla obočí v otázce. No jen se přiznej. Tak jí to řekni, co jsi mi včera po třech nocích usilovnýho navštěvování ohledně mého pohřbu slíbil. „No tak různě,“ lezlo z něj neurčitě. „Hlavně o starejch vandrech a tak,“ zahrál to do autu. Hubenej, ty šmejde. Koukej jí to říct! „Měl bych asi dneska spát už doma,“ zdvihl Hubenej místo toho hlavu od hrnku. Tak díky, seš fakt kámoš. A to bylo ve snu slibů! Prej kamarádi až za hrob. „Mně taky chybí,“ řekla Nad’a. „Moc. Ale bojím se tu být sama. Přijdeš večer ještě?“ „Dnes to nejde, ale slibuju, že pak přijdu,“ zdvihnul se Hubenej od stolu. Vzal bundu a šel ke dveřím. Jasně, že přijde. Až už tu nebudu já! Nad’a moje podezření hned potvrdila. „Tak zatím ahoj a díky. Zítra už jdu pro urnu a v sobotu bude uložení na Vinohradech.“

Tma se opět rozjasnila a tentokrát bez facek jsem stál na konci známé

tlumeně osvětlené bílé chodby před bílými dveřmi vpravo. Než jsem stačil zaklepat, ozvalo se: „Dále.“ Za stolem seděl týž úředník jako minule a hned spustil. „Ani si nesedejte. Tak co s vámi, člověče? Ten váš trempskej kamarád nám to pěkně zkomplikoval. To jsme tu už dlouho neměli. Co mám teď napsat do kolonky „místo uložení“? To mně asi neporadíte, že jo.“ „Asi Vinohrady? Nebo že by vyšly ty Roverky?“ koktal jsem zmateně. Úředník cosi do formuláře napsal, pak zakroutil nesouhlasně hlavou. Odpovědi jsem se nedočkal. Bouchlo razítko a zase se setmělo.

A co říct na závěr? Snad jen to, že se tejdén na Vinohradským hřbitově dá docela vydržet. Nadi děda je vlastně fajn. Když teda zrovna nevypráví po stoprvní, jak uvařit nelepší jádrové mýdlo a jak ho prodat. Jinak má docela zajímavý historky z války z Anglie. Občas přijde i Nad'a. Dokonce se mi i přiznala, že nechce být sama a tak u ní spí Hubenej. Pro mě to nebyla žádná novina. A vydržet se to dá taky hlavně proto, že každěj pátek okolo druhý už koukám hrobníkovi na hodinky. To abych dojel včas na nádraží a stihl vlak do Blížáků. Do snů teď už nikomu nepolezu. Nad'u nechci trápit a Hubenýmu jsem už poděkoval. Kdo mohl vědět, že před pohřbem u Nadi doma něco popela tajně odsype.

Tomáš Racek – Tom

1. místo – Próza nad 23 let